

Η οικογένεια μέσα στην 3η χιλιετία και μάλιστα μέσα στον πρώτον αιώνα της, αν δεν αντιδράσει δυναμικά και μαρτυρικά η Ορθοδοξία, θα εκλείψει.

Στη θέση της θα επικρατήσουν οι ευκαιριακές σεξουαλικές σχέσεις και -στην καλύτερη περίπτωση- η κάπως παρατεταμένη συμβίωση ζευγαριών. Η γέννηση παιδιών ελαττώνεται ραγδαία και σε δύο-τρεις δεκαετίες θα κλείσουν όλα σχεδόν τα σχολεία. Οι γέροι, έρμαιο των ληστών, θα πεθαίνουν και θα τους βρίσκουν απ' τη μυρωδιά της αποσύνθεσης. Δεν θα υπάρχουν χέρια, για να τους περιθάλψουν.

Ευτυχώς για τους ευημερούντες Δυτικοευρωπαίους και Βορειοαμερικάνους, που η Ασία και η Αφρική και η Λατινική Αμερική έχουν αποθέματα φτωχολογιάς και να τους γηροκομήσουν. Αλλά πόσο θα κοστίσει αυτό; Το βλέπουμε κιόλας. Αν προσέξουμε τις επιδόσεις των σημερινών νέων, θα διαπιστώσουμε ότι επιδιώκουν επιστήμες και γραφειοκρατικές δουλειές. Έχουν εγκαταλείψει τη γεωργία, κτηνοτροφία, αλιεία κλπ., δηλαδή την πρωτογενή παραγωγικότητα, την οποία αναλαμβάνουν πλέον οι μετανάστες.

Η αποξένωση των Ελλήνων από το φυσικό περιβάλλον της πατρίδας τους, θα τους κάνει να αποκτήσουν πολύ γρήγορα εθνική αφασία. Θα τους λες πατρίδα και θα απαντούν με απορία. «Πατρίδα; Ποια πατρίδα; τι είναι αυτό;»

Το αστικό περιβάλλον που είναι παντού το ίδιο και έχει τάση να εξελίσσεται όλο και περισσότερο προς το χειρότερο, δεν αφήνει καμμία γεύση ιδιαίτερης πατρίδας στον άνθρωπο. το μόνο που καλλιεργεί, είναι ένα αίσθημα μειονεξίας απέναντι στις πιο αναπτυγμένες αστικά χώρες και την τάση του μιμητισμού.

Αυτή η αχρωμία η εθνική αφαιρεί από την οικογένεια τον εθνικό χαρακτήρα, τις εθνικές παραδόσεις, που μέσα στις οικογένειες καλλιεργήθηκαν κι όχι στα πεζοδρόμια, απελευθερώνει την ψυχολογία της μάζας μέσα στην κοινωνία. και η ψυχολογία της μάζας δεν διαφέρει πολύ από το νόμο της ζούγκλας.

Έτσι δημιουργείται μία κοινωνία ζούγκλας, και η ισορροπία του τρόμου εκφράζεται με τον όρο δικαίωμα. στην διεκδίκηση και στην άσκηση των δικαιωμάτων χρειάζεται η «επηρμένη οφρυς», η περηφάνεια και η μαχητικότητα.

Αυτό το ήθος έχει περάσει και μέσα στην οικογένεια. Στην αγωγή της νεολαίας τους οι Μαρξιστές ετόνιζαν στους νέους: «Οι γονείς σας είναι οι ταξικοί σας αντίπαλοι». Αλλά και στις καπιταλιστικές κοινωνίες γίνεται πράξη πολύ συχνά αυτή η ταξική αντιπαλότητα, και οι γονείς διώχνουν γρήγορα τα παιδιά τους απ' το σπίτι, για να χαρούν κι αυτοί τα πρόωρα γηρατειά τους, ώσπου να μπουν κατ' ανάγκη σ' ένα γηροκομείο.

Το να προχωρήσουν δύο νέοι, που αγαπιούνται, σε νόμιμο γάμο με όλες τις προοπτικές ωριμότητας, εξαρτάται σε πολύ μεγάλο βαθμό από τις εμπειρίες και μνήμες που έχουν από τις πατρικές τους οικογένειες. Χρειάζεται οι νέοι να νοσταλγήσουν την τρυφερότητα και την αυτοθυσία των γονιών τους γι' αυτούς.

Το καίριο πλήγμα κατά της οικογένειας ήταν πάντα και είναι η εγκατάλειψη των θρησκευτικών παραδόσεων. Κι αυτό συμβαίνει σε κάθε θρησκεία. Εκείνο που ανέβαζε πάντα την ερωτική σχέση σε συγκρότηση οικογένειας, ήταν η θρησκευτική ζωή της κοινωνίας. Γι' αυτό δεν υπήρξε ποτέ σε καμιά κοινωνία, για οποιαδήποτε θρησκεία, δεν μαρτυρήθηκε ποτέ γάμος χωρίς θρησκευτική Ιερολογία.

Η ευημερία και οι ιδεολογίες τραυματίζουν (και πολλές φορές θανάσιμα) τη θρησκευτική ζωή των ανθρώπων, κι έτσι η βασική προϋπόθεση για τη δημιουργία οικογένειας και τη λειτουργία της εκλείπει όσο ξαπλώνεται η θρησκευτική αφασία στον κόσμο.

Μέσα σ' αυτή την καταληκτική φάση της οικογένειας πανανθρώπινα και ιδιαίτερα των αστικών κοινωνιών, η Εκκλησία μας καλείται σήμερα να παίξει ένα κρίσιμο σωστικό ρόλο. Η Ορθοδοξία από τους αμύητους θεωρείται ως ένα χριστιανικό δόγμα, μία από τις πολλές μορφές του Χριστιανισμού. Εμείς όμως ξέρουμε ότι η Ορθοδοξία είναι όχι απλώς η αλήθεια ως ένα βεβαιωμένο συμπέρασμα του νού, αλλά ο ίδιος ο Θεός ενσωματωμένος στην Εκκλησία των πιστών. Γι' αυτό η Ορθοδοξία έχει τη χάρη να ενεργεί θαυματουργικά στη ζωή και να σώζει τον άνθρωπο από όλα τα πάθη του, όπως τον σώζει τελικά κι απ' το θάνατο.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι η ελπίδα του κόσμου, γιατί η Δύση ολόκληρη παραπαίει ανάμεσα στο θρησκευτικό μηδενισμό και στη θρησκευτική υστερία. Η Ανατολή είναι χαμένη μέσα στο θρησκευτικό φόβο και στη εκμηδένιση του ανθρώπου από την ίδια τη θρησκεία του. Βλέπουμε λ.χ. στο μουσουλμανικό ή στο βουδιστικό κόσμο μιά συνοχή στη οικογένεια, αλλά αυτή η συνοχή επιτυγχάνεται με την εξουθενωτική καταπίεση των ανδρών επάνω στις γυναίκες. Μιά συνοχή με αλληλοσεβασμό είναι ακατανόητη σ' όλον τον ανατολικό κόσμο. Στο δυτικό κόσμο δεν θεωρείται απαραίτητη καν η συνοχή αυτή.

Για να μη πνιγεί όμως η οικογένεια στην εσωστρέφεια της, χρειάζεται την ενορία. Η ενορία είναι η πλατειά μορφή της οικογένειας και η αποζημίωση της από τις βιολογικές της διαστάσεις. Όταν γυμναστεί στα ασφαλή νερά της ενορίας το παιδί, θα μπορέσει με σιγουριά να κοιτάξει και τα δρια της πατρίδας και του κόσμου όλου στη συνέχεια.

Γι' αυτό η πρώτη βοήθεια που οφείλει και μπορεί να δώσει η Εκκλησία στην οικογένεια, είναι να της προσφέρει το ενθαρρυντικό και στοργικό πλαίσιο της ενορίας. Ο λαός μας από αιώνες αποκαλεί τους ιερείς παπάδες, ένα αρχαιότατο όρο που σημαίνει μπαμπάς. (Έτσι αποκαλούσε στην Οδύσσεια η Ναυσικά τον πατέρα της!)

Η επιχείρηση σωτηρίας της οικογένειας έχει αρχίσει κιόλας, αλλά πρέπει να πάρει μεγάλες φιλοσοφημένες και οργανωμένες διαστάσεις. Ο Ορθόδοξος βίος έχει αρχίσει να προκαλεί τουλάχιστον την περιέργεια του κόσμου. Εδώ, σ' αυτόν το χώρο, που λειτουργεί ακόμα η Ορθόδοξη Εκκλησία, πρέπει να σωθεί η οικογένεια για το καλό όλου του κόσμου. Αμήν, γένοιτο.

του Κων/νου Γανωτή, Φιλολόγου

Πηγή: Τόλμη, Νοέμβριος 2002